

ע"פ 48938/12-14 - אורי נתנאל נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 48938-12-14 נתנאל נ' מדינת ישראל

בפני: כב' הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד
כב' השופט ג'ורג' קרא, ס"נ
כב' השופטת אסתר נחליאלי-חיאט
המערער: אורי נתנאל
נגד
המשיבה: מדינת ישראל

פסק דין

1. המערער הועמד לדין בבית משפט קמא בעבירות של תקיפה סתם, איומים והיזק לרכוש במזיד.

עם סיום ראיות התביעה זיכה בית המשפט בעקבות טענה של "אין להשיב לאשמה" את המערער מעבירת האיומים והיזק לרכוש במזיד ונותרה על כנה עבירת התקיפה בלבד. בעבירה זו הורשע המערער על בסיס העובדות שהוכחו, אליבא דבית משפט קמא.

בית המשפט לא נעתר לבקשת המערער להפנותו לקבלת תסקיר של שירות המבחן והטיל עליו את העונשים הבאים: שמונה חודשי מאסר על תנאי, קנס כספי על סך 1,500 ₪ וכן פיצוי למתלון בסך 1,000 ₪.

על הכרעת הדין וגזר הדין הערעור בפנינו.

הערעור נסוב גם על סירובו של בית המשפט להפנות את המערער לקבלת תסקיר וכפועל יוצא מכך חסימת האפשרות לסיום ההליך ללא הרשעה.

2. אלה העובדות הרלבנטיות:

המערער הוא בעל בית דפוס בחולון, המתלון בתיק זה הזמין בשלב מסוים עבודה אצל המערער. בתאריך 4.11.12 פנה המתלון למערער וביקש כי יוחזר לו סכום המקדמה ששילם תמורת העבודה שהזמין. המערער הסכים להחזיר סכום מסוים ועל הסכום הנותר בסך 70 ₪ התגלע סכסוך או ויכוח בין הצדדים. ויכוח זה הסתיים בכך שהמערער דרש מהמתלון לצאת מהחנות, המתלון סרב ועמד על קבלת מקדמה. או אז דחף המערער את המתלון, היכה בו באגרופיו, המתלון נפל על הארץ והמערער המשיך לבעוט בו.

המתלון ברח מן המקום והמערער רדף אחריו. עוברת אורח שהבחינה במתרחש הזעיקה משטרה וכך בא האירוע בסופו של דבר לכלל סיום.

כתוצאה מהתקיפה, כך על פי הנטען, נגרמו למתלונן סימני תקיפה בגבו ובצלעותיו.

3. בית משפט קמא שמע את המתלונן ונתן אמון מלא בעדותו. בלשונו של בית המשפט "סוף דבר הנני נותן אמון מלא בדברי המתלונן ודוחה מכל וכל את גירסת הנאשם שאינה מהימנה עלי".

בנוסף למתלונן שמע בית משפט קמא את עדותו של שוטר הסיור, העד בייהו (להלן: "בייהו"), שהגיע למקום. עד זה סיפר על דרך הזעקתו למקום ועל העובדות שסופרו לו כאשר הגיע. בנוסף העיד העד כי ביקש מהמערער לראות את סרט המצלמה המותקנת במקום (להלן: "הדיסק"). המערער הסכים להראות לו את הדיסק, העד צפה בו ובסופו של יום העיד בבית המשפט על מה שראו עיניו.

בית המשפט נתן אמון בדבריו, ציין את זכרונו הטוב, וקבע כי עדותו באשר למה שהונצח בצילום תומכת בעדות המתלונן.

בהסתמך על עדות המתלונן ועל התאור המצוי בדיסק הורשע כאמור המערער.

4. לכל האמור לעיל יש להוסיף כי המערער עצמו לא העיד בבית משפט וגירסתו, ככל שהיא פועלת להגנתו, היתה מצויה בפני בית המשפט אם ורק על סמך הדברים שנאמרו בהודעתו במשטרה.

עוד יש להוסיף כי העד בייהו ביקש במקום מן המערער את הדיסק וקיבל אותו. דא עקא הסתבר כי הדיסק אינו "נפתח" ולא ניתן היה לצפות בתוכנו בשלב מאוחר יותר.

המשטרה פנתה אל המערער וביקשה שימציא דיסק אחר של אותו סרט, אלא שהסתבר שהמערער ככל הנראה השמיד את הדיסק המקורי ולא ניתן היה לצפות בו.

5. על אלה מלינה הסנגורית בהודעת הערעור:

א. שגה בית המשפט שנתן אמון בגירסת המתלונן, הסנגורית הצביעה על סתירות שונות בדברי העד, וקבלה על כך שחרף קיומן ראה בית המשפט לתת בו אמון.

ב. בנוסף לכך, שגה בית המשפט לכל אורך הדרך באשר לכל המסלול הראייתי הנוסף המסתמך על דבריו של בייהו ועל תוצרי פעילותו באותו יום.

לא היה מקום כי בייהו יבקש מן המערער לצפות בדיסק, מדובר בדיסק של מחשב, לצורך כך היה על בייהו להצטייד בצו שיתיר לו לצפות במחשב, צו שינתן מכוח סעיף 23 לחוק סדר הדין הפלילי.

ג. לחילופין טוענת הסנגורית כי גם אם די בהסכמת המערער, הסכמה כזו לא התבקשה, המערער לא הוזהר, לא הועמד על זכותו להתייעץ עם עו"ד, שעל כן כל תוצרי הלוואי של עדות בייהו

למעשה לא היו קבילים. משכך לא היה מקום גם להסתמך על תיאורו המילולי של ביהו באשר למה שצפו עיניו באותו צילום שנקלט במצלמה המותקנת במקום.

ד. עוד טוענת הסניגורית כי היה מקום להתייחס גם לטענתו של המערער ולפיה המתלונן הוא זה שנגח לראשונה במצחו ומכאן ואילך התפתח האירוע האלים.

בהסתמך על נתון זה הטענה היא כי היה מקום לזכות את המערער מטעמים של הגנה מן הצדק. כאמור, גם המתלונן תרם חלק לא מבוטל להתפתחות האירוע, הוא לא נחקר כלל, ולא היה מקום למצות את הדין אך ורק עם המערער.

ה. לסיכום, מחדלי החקירה כמפורט לעיל, כשאליהן מצטרפת טענת ההגנה מן הצדק מצדיקים במקרה זה זיכוי גם אם נתן בית המשפט אמון בעדותו של המתלונן.

המדינה תומכת במסקנתו הסופית של בית המשפט וטוענת כי די היה בעדות המתלונן כדי לעמוד בנטל הראיה ברף המוטל על התביעה, קרי, מעבר לספק סביר.

6. שקלנו את טיעוני הצדדים ודעתנו היא כי אין מקום לקבלת הערעור.

לא בכדי פתחנו בציטוט דבריו של בית משפט קמא בנושא מהימנותו של המתלונן.

בית המשפט נתן בעדות זו אמון מלא כדבריו, ולא מצאנו כי זהו המקרה בו תתערב ערכאת הערעור בממצאי המהימנות.

הסתירות אליהן הפנתה ב"כ המערער אינן סתירות של ממש ואינן יורדות לשורשו של עניין.

די היה במתן האמון בגירסתו של המתלונן כדי לבסס את ההרשעה.

יתירה מזאת: למעשה לא מתעוררת כל שאלה באשר ל"דיות" הראיות תוך הסתפקות בעדותו של המתלונן, שכן לא היתה בפני בית משפט קמא גירסא נגדית. המערער לא עלה על דוכן העדים וטעמיו עמו. משכך, הדברים שאמר במשטרה בהודעתו קבילים רק לחובתו ולא לזכותו. אם רצה המערער כי גירסת ההגנה שלו תישמע היה עליו להתכבד ולעלות על דוכן העדים ולהשמיע את דבריו.

בכך אמרנו כי טענתו של המערער ולפיה המתלונן הוא שפתח למעשה בפרק האלים באותו אירוע, איננה קיימת בפני בית המשפט שכן נאמרה אך ורק בהודעה במשטרה.

סוף דבר בהיבט זה: משנתן בית משפט קמא אמון בגירסת המתלונן המבססת את רכיבי העבירה, ומשלא היתה בפניו גירסא נגדית, המסקנה המתחייבת היא הרשעתו של המערער. ובכך ניתן היה לסיים את פסק הדין.

7. עדיין אנו רואים להתייחס לטיעוניה של הסניגורית באשר למחדלי החקירה, ולהתנהלותו של ביהו. הטענה

היא כי מדובר בהתנהלות שפגעה במערער ולא שמרה על זכויותיו החוקיות. הפגיעה מתבטאת בצפיה בחומר מחשב ללא צו, וכן בכך שהמערער לא הוזר ולא הועמד על זכותו להתייעץ עם עו"ד.

מקובל עלינו כי גם שוטרי סיור (כפי שהיה בייהו) צריכים להקפיד על הכללים. היה מקום לקבל ולתעד הסכמה מפורשת וברורה של המערער לקבלת הדיסק, תוך הסברת זכויותיו הן באשר למסירת הדיסק והן באשר להתייעצות עם עו"ד. עדיין, איננו סבורים כי המחדל יכול לשאת על גבו את משקל ההכרעה בתיק זה.

כפי שניתן להתרשם המערער הסכים בזמנו למסירת הדיסק לא היה ויכוח של ממש בנושא זה. לא ראינו כי נפגעו זכויותיו עד כדי פסילת ראיה, בוודאי לא עד לפיתרון הדרסטי של ביטול כתב האישום או זיכוי מטעם זה בלבד. התנהלותו של המערער בהמשך (קרי השמדת הדיסק), מעידה על תחושת אשם- והיא מאיינת, ולו בפן המוסרי, את הנזק שנגרם לו, אם נגרם, כתוצאה מכך שבייהו צפה בדיסק. איננו רואים להאריך בנושא זה משום שהדיסק וכל הכרוך בו, מהווים מסלול ראייתי מקביל ונוסף לצד עדות המתלונן. במסלול הראייתי שנשען אך ורק על דברי המתלונן לא חל שום כירסום כתוצאה מהתנהלותו המאוחרת של בייהו. מסלול זה עומד על רגליו העצמאיות ואינו טעון תמיכה.

נזכיר כי בסופו של יום לא היתה מחלוקת על כך שהמערער רדף אחרי המתלונן גם כאשר זה יצא מן החנות, בעט בו וגרם לסימנים שפורטו לעיל. עובדות אלה אושרו, לפחות חלקית, גם בגירסתו של המערער במשטרה, הפועלת כאמור לחובתו.

8. לא מצאנו לנכון גם לזכות את המערער מטעמים של הגנה מן הצדק בשל אי חקירתו של המתלונן באזהרה והעמדתו לדין. אנו אומרים בפה מלא כי התנהלותו של המתלונן איננה מעוררת "סימפטיה" וייתכן שבויכוח העסקי בינו לבין המערער - צדק המערער. עדיין לא רשאי היה המערער לעשות דין לעצמו ולפעול באלימות של ממש כפי שפעל.

בנסיבות אלה אין לדבר על אכיפה בדרנית כאשר הוגש כתב אישום נגד המערער ולא נגד המתלונן.

התוצאה היא שאנו דוחים את הערעור לעניין הכרעת הדין.

9. באשר לענישה - בהתחשב בכך שזו היא הרשעתו הראשונה של המערער שבפנינו, יליד 1970, אנו מוצאים לנכון להפנות אותו לקבלת תסקיר של שירות המבחן, ואת השורה התחתונה נאמר לאחר שיהיה בפנינו התסקיר.

לצורך קבלת התסקיר אנו דוחים את הדין לתאריך 3.6.15 בשעה 08:30.

ניתן והודע היום כ"ו ניסן תשע"ה, 15/04/2015 במעמד הנוכחים.

אסתר נחליאלי חיאט,
שופטת

דבורה ברלינר, נשיאה, אב"ד
ג'ורג' קרא, שופט, סגן
נשיאה